

Старійшина Карл Б. Пратт
Сімдесятник

Найцінніші Господні благословення

Якщо ми будемо чесно платити десятину, Господь відчинить отвори небесні і проллє на нас найцінніші Свої благословення.

Я вдячний за праведних предків, які навчали вдома своїх дітей евангелії ще задовго до того, як домашні сімейні вечори почали проводитися офіційно. Моїми предками, дідузем і бабусею, по материнській лінії, були Айда Джесперсон та Джон А. Уїттен. Вони жили в маленькому поселенні Колонія Хуарес, Чіуауа, Мексика. Діти Уїттенів навчалися з настанов і з прикладів їхніх батьків, які вони бачили.

На початку 1920-х років у Мексиці були важкі часи. Тільки-но закінчилася жорстока революція. В обігу було дуже мало грошей і переважно це були срібні монети. Часто люди вели свої справи шляхом бартеру, тобто обміном товарів і послуг.

Одного дня наприкінці літа дідусь Джон прийшов додому з торгу і приніс 100 песо срібними монетами. Він віддав гроші Айді, сказавши, що їх слід витратити на навчання дітей та все потрібне для цього.

Айда була вдячна за гроші, проте нагадала Джону, що вони ні разу за все літо не платили десятину. У них не було надходжень грошима, але Айда нагадала йому, що зі свого

господарства вони мали і м'ясо, і яйця, і молоко. З городу вони мали в достатку фруктів і овочів, а надлишок обмінювали на товари й обходилися без грошей. Айда запропонувала віддати гроші єпископу, щоб сплатити несплачену десятину.

Джон був трохи розчарований, бо ці гроші дуже б знадобилися для навчання дітей, проте він охоче погодився з тим, що їм потрібно сплатити свою десятину. Він відніс важкий мішок в контору, де приймали десятину, і врегулював питання десятини з єпископом.

Невдовзі йому повідомили, що наступного тижня приїде з кількома людьми один багатий бізнесмен зі Сполучених Штатів, містер Хорд, щоб провести кілька днів на полюванні та рибалці в горах.

Дідусь Джон зустрів цю компанію на залізничній станції неподалік від Колонії Хуарес. З ним була необхідна кількість верхових коней та в'ючних тварин, готових везти багаж та табірне спорядження у гори. Наступний тиждень він був тим людям за провідника та дбав про табір і тварин.

У кінці тижня ці люди повернулися на залізничну станцію, щоб їхати назад у Сполучені Штати. Того дня Джону заплатили за його працю та ще дали й мішок зі срібними песо на покриття його витрат. Розплатившись з помічниками, Джон повернув решту грошей містеру Хорду, який здивувався, бо не очікував, що залишаться якісь гроші. Він перепитав Джона, чи всі витрати було покрито, і Джон відповів, що за подорож повністю заплачено, а ці гроші залишилися.

Поїзд засвистів. Містер Хорд розвернувся, щоб йти, а потім повернувся назад і кинув важкий мішок з монетами Джону. "Візьми це додому своїм хлопцям". Джон спіймав мішок і поїхав до Колонії Хуарес.

Того вечора, коли сім'я після вечері зібралася послухати розповіді про подорож, Джон згадав і про мішок і, занісши його в кімнату, поклав на стіл. Джон сказав, що не знає, скільки там у мішку, то ж вони задля розваги висипали монети з мішка на стіл—їх була велика купа; вони їх перерахували і виявилось, що їх рівно 100 песо сріблом. Звичайно ж, подумалося, що рішення містера Хорда здійснити подорож було великим благословенням. Джон зі своїми хлопцями заробили немалі гроші, а ці 100 песо, даних додатково, були саме тією сумою, яку було сплачено як десятину на минулому тижні. Декому це може здатися цікавим випадковим збігом, але для сім'ї Уїттенів було ясно: це урок від Господа, яким Він нагадує про Свої обіцяння тим, хто вірно сплачує свою десятину

У дитинстві мені подобалася ця історія, бо вона була про подорож кіньми, життя в таборі в горах, полювання й рибалку. Вона мені подобалася ще й тому, що навчає: якщо ми

виконуємо заповіді, то матимемо благословення. З цієї історії ми можемо засвоїти кілька уроків про десятину.

По-перше, ви помітите, що сплата десятини у цьому випадку не стосувалася суми грошових надходжень. Уїттени вирішили використати перше своє грошове надходження, щоб сплатити десятину, бо вони мали достатньо для життя завдяки своєму господарству—тваринам та вирощеним фруктам та овочам. Видно, що вони відчували себе у боргу перед Господом за свої благословення.

Це нагадування про те, що має на увазі Господь, коли запитує: “Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите “Чим ми Тебе обманили?”—Десятиною та приносами” (Малахія 3:8). Так, брати і сестри, як усвідомили того літа десятки років тому Джон і Айда Уїттен, ми всі у боргу перед Господом. Нехай же нас не буде звинувачено в тому, що ми обманюємо Бога. Будьмо чесними і сплачуймо свої борги Господу. Усе, що Він просить,—це 10 відсотків. Чесність у сплаті наших боргів Господу допомагатиме нам бути чесними з оточуючими.

Наступне, на що я звертаю увагу в цій історії: мої дідусь і бабуся платили десятину, незважаючи на те, що сім'я жила бідно. Вони знали Господні заповіді, вони застосовували Писання до себе (див. 1 Нефій 19:23–24) і виконували цей закон. Це те, чого й очікує Господь від свого народу. Він очікує, що ми будемо платити свою десятину не від свого багатства, не від “залишків” сімейного бюджету, а, як Він наказав у давнину, від “перворідних” нашого доходу, незалежно від того, великий він чи малий. Господь наказав: “Не будеш спізнюватися щодо жертв. ... Першорідного ... даси Мені” (Вихід 22:29). З особистого досвіду знаю, що найпевніший спосіб чесно платити десятину—це сплатити її відразу ж, як отримуємо будь-який дохід. Справді, я виявив, що іншого шляху немає.

Ми дізналися від моїх дідуся і бабусі Уїттенів, що десятину—це не питання грошей, це питання віри—віри в Господа. Він обіцяє благословення, якщо ми виконуємо Його заповіді. Ясно, що Айда і Джон Уїттен виявили велику віру у сплаті своєї десятини. Виявімо ж свою віру в Господа, платячи нашу десятину.

Платіть її відразу ж, платіть її чесно. Навчайте своїх дітей платити десятину навіть з їхніх кишенькових грошей чи іншого доходу, а потім візьміть їх з собою на співбесіду з врегулювання десятини, щоб вони знали наш приклад і нашу любов до Господа.

Є можливість цю історію про моїх дідуся і бабусю зрозуміти й неправильно. Ми можемо дійти висновку, що оскільки ми платимо десятину грошима, то й Господь завжди буде благословляти нас грошима. І я так був схильний думати, коли був дитиною. Відтоді я дізнався, що це необов'язково буває так. Господь обіцяє благословення тим, хто платить свою десятину. Він обіцяє: “Чи небесних отворів вам не відчиню, та не виляю вам благословення аж надмір?” (Малахія 3:10). Я свідчу, що Він виконує Свої обіцяння, і якщо ми віддано платимо свою десятину, нестатків у необхідному в нас не буде, але Він не обіцяє нам багатства. Його найцінніші благословення—не гроші і не банківські рахунки. Він благословляє нас мудрістю розпоряджатися своїми обмеженими матеріальними благословеннями, мудрістю, яка дає

нам краще жити, використовуючи 90 відсотків нашого доходу, ніж всі 100 відсотків. Отже чесні платники десятини розуміють, як бути ощадливими і самозабезпеченими.

Я остаточно зрозумів: найцінніші Господні благословення—це благословення духовні, і часто вони стосуються сім'ї, друзів та євангелії. Господь часто дає благословення особливої чутливості до впливу і проводу Святого Духа, особливо у справах шлюбних та сімейних, серед яких, наприклад, виховання дітей. Ця духовна чутливість допоможе нам отримати благословення злагоди й миру в сім'ї. Президент Джеймс Е. Фауст сказав, що сплата десятини—це прекрасне страхування від розлучень (див. Джеймс Е. Фауст, “Зміцнення вашого шлюбу”, *Ліягона*, квіт. 2007, сс. 3–6).

Сплата десятини допомагає нам зробити своє серце покірним та смиреним, серцем вдячним, яке “визнає Його руку в усьому” (УЗ 59:21). Сплата десятини виховує в нас щедре й прощаюче серце, серце співчутливе, яке сповнене чистою любов'ю Христа. Ми з більшою охотою служимо й благословляємо інших, маючи слухняне серце, що підкоряється Господній волі. Ті, хто регулярно платить десятину, виявляють, що їхня віра в Господа Ісуса Христа зміцнилася, і вони набувають міцного живого свідчення про Його євангелію та Його Церкву. Жодне з цих благословень жодним чином не стосується грошей чи чогось матеріального, але дійсно, ці благословення є найціннішими Господніми благословеннями.

Я свідчу: якщо ми будемо чесно платити десятину, Господь відчинить отвори небесні і пролле на нас найцінніші Свої благословення. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Лінн Г. Роббінс
Сімдесятник

Якими чоловіками і жінками повинні ви бути?

Тож нехай ваші зусилля з розвитку якостей, подібних до Христових, будуть успішними, щоб Його образ ви отримали у виразі вашого обличчя і Його якості виявлялися у вашій поведінці.

“Бути чи не бути?”. Це дуже хороше запитання¹. Однак Спаситель поставив це запитання більш глибоко, перетворивши на важливе доктринальне запитання для кожного з нас: “Якими людьми повинні ви *бути*? Істинно Я кажу вам, такими самими, як *Я є*” (3 Нефій 27:27; курсив додано). Перша особа дієслова *бути* в теперішньому часі має форму *я є*. Він запрошує нас взяти на себе Його ім'я і Його сутність.

Щоб стати такими, як Він *є*, ми також повинні *робити* все, що Він *робив*: “Істинно, істинно, Я кажу вам, це *є* Моя євангелія; і ви знаєте те, що ви повинні *робити* в Моїй церкві; бо ті діяння, які ви бачили, коли *Я робив*, *є* тими, які ви теж будете *робити*” (3 Нефій 27:21; курсив додано).

Бути і *робити* нерозривно пов'язані. Як взаємозалежні вчення, вони підсилюють і активізують одне

одного. Наприклад, віра надихає людину молитися, а молитва, у свою чергу, зміцнює віру людини.

Спаситель часто засуджував тих, чия сутність, тобто поняття *бути*, не відповідала їхнім вчинкам, тобто поняттю *робити*, називаючи їх лицемірами: “Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене” (Марк 7:6). *Робити* без того, щоб *бути*—це лицемірити, або прикидатися тим, ким ти не *є*, тобто брехати.

І навпаки, *бути* без того, щоб *робити*,—*є* порожнім, як “віра, коли діл не має,—*мертва* в собі” (Якова 2:17; курсив додано). *Бути* без *робити* насправді не *є буттям*—це самообман. Це ніби думати, що людина *є* хорошою лише тому, що її наміри *є* хорошими.

Робити без *бути* (лицемірство) створює хибне уявлення для інших, у той час як *бути* без *робити* створює хибне уявлення для себе самого.